

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobce: **X.**, narozený dne X.
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č. j.: OAM-742/ZA-ZA11-D07-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2024, č. j.: OAM-742/ZA-ZA11-D07-2024, jímž byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána nepřipustnou žádost o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Lotyšská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě namítal, že na území České republiky má vytvořené funkční zázemí, v Lotyšsku nemá sociální vazby. Zároveň žalobce spatřuje nezákonnost postupu správního orgánu v nedostatečném zjištění důvodů, proč odmítá usilovat o udělení mezinárodní ochrany v jiném členském státě a zdali v této souvislosti necítí nebezpečí obdobné nebezpečí, které mu dle podané žádosti hrozí při vycestování do domovského státu. Rozhodnutí orgánu proto považuje za nepřezkoumatelné.
3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí je zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu a respektující ustálenou judikaturu, přijaté řešení odpovídalo konkrétním okolnostem a je patřičně odůvodněno, příslušným státem je Lotyšská republika, žalobce je držitelem lotyšského povolení k pobytu. Lotyšsko svou příslušnost uznalo. Možnými systémovými nedostatky v lotyšském azylovém řízení se řádně zabýval, Lotyšsko musí žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu posoudit objektivně a nestranně. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 2. 6. 2024 žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v České republice.
6. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 5. 6. 2024 uvedl, že dne X. přiletěl z vlasti, X., do České republiky, kde pobýval do podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, vyjma dvou krátkodobých cest do Lotyšska. K cestě do Evropské unie využil vízum udělené Lotyšskou republikou s platností do dne X. V měsíci X. cestoval na týden do Lotyšské republiky, kde si vyřídil pobytové oprávnění. O mezinárodní ochranu v jiném státě nepožádal, je zdravý, pravidelně neužívá žádné léky.
7. Během pohovoru vedeného dne 5. 6. 2024 žalobce dále uvedl, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je dluh. Chce žít a pracovat v České republice a občas navštěvovat rodinu ve vlasti. V souvislosti s Lotyšskou republikou nikdy neměl žádný problém.
8. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobce disponoval lotyšským pobytovým oprávněním platným do dne X. (výpis z CIS ze dne 5. 6. 2024).
9. Dne 5. 6. 2024 byla vyhotovena žádost o převzetí žalobce určená Lotyšsku (vyplněný formulář žádosti o převzetí ze dne 5. 6. 2024).
10. Dne 20. 6. 2024 Lotyšská republika svou příslušnost uznala.
11. Správní spis obsahuje Informaci OAMP ze dne 20. 6. 2023, Lotyšsko, Azylový systém.
12. Dne 25. 7. 2024 se žalobce nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí.
13. Dále žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8. 8. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. Podle ust. čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení, *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení udělil.*
17. Podle ust. čl. 7 odst. 2 Dublinského nařízení *členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v této kapitole, se určuje na základě stavu v době, kdy žadatel podal první žádost o mezinárodní ochranu v některém členském státě.*
18. Soud předně uvádí, že dle kritérií Dublinského nařízení je státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti skutečně Lotyšsko. Žalovaný kritéria řádně vyhodnotil na s. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, s jeho závěry se lze ztotožnit. Žalobce není nezletilou osobou ani jeho rodinní příslušníci (vizte čl. 2 písm. g) Dublinského nařízení) nejsou žadateli o mezinárodní ochranu ani jejími poživateli. Zbývalo tak kritérium dle držení platného povolení k pobytu; bylo zjištěno, že žalobce byl, v době podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 2. 6. 2024, držitelem pobytového oprávnění vydaného Lotyšskou republikou platného do dne X., a je tudíž státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu (čl. 12 odst. 1 Dublinského nařízení). Okolnosti týkající se obecného cizineckého práva, tj. určité socioekonomické, studijní či kulturní zázemí, kritériem pro určení příslušného státu nejsou, smyslem a účelem Dublinského nařízení je naopak snaha eliminovat podávání žádostí o mezinárodní ochranu s cílem obejít standardní nástroje legalizace pobytu a spekulování ohledně ideální země v rámci členských států EU stran podání azylové žádosti (tzv. asylum shopping).
19. Z ničeho nevyplývají ani možné systémové nedostatky v lotyšském azylovém řízení. Dle Informace OAMP ze dne 20. 6. 2023 probíhá azylové řízení v Lotyšsku standardně. V roce 2022 bylo v Lotyšsku podáno 545 žádostí o mezinárodní ochranu, v průběhu tohoto roku bylo vydáno 126 pozitivních rozhodnutí (84 azyl, 42 doplňková ochrana) a 419 žádostí bylo zamítnuto. Orgánem odpovědným za vedení a posouzení žádosti je *Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde* dále PMLP. Žadatelé absolvují minimálně dva pohovory, druhý pohovor může být vypuštěn, jestliže má PMLP důkazy pro udělení azylu nebo lékař stanoví, že psychický stav žadatele neumožňuje provedení pohovoru. K dispozici mají žadatelé tlumočníka, v průběhu celého řízení včetně odvolání mohou žadatelé využít služeb právního zástupce, a to buď na vlastní náklady nebo přiděleného ex offio ze strany státu. Odvolání má odkladný účinek a rozhoduje o něm okresní správní soud. Žadatelé o mezinárodní ochranu, kteří nemají dostatečné prostředky na zajištění vlastního ubytování, mají nárok na bezplatné ubytování v registračním nebo v příjímacím středisku pro uprchlíky. O ubytování rozhodne PMLP, přičemž musí přihlídnout k případné zranitelnosti žadatele. Podle jedné zprávy si někteří ubytovaní uprchlíci v centru stěžovali na špatné podmínky, konkrétně se jednalo o

údajnou plíseň na některých pokojích, odebrání televizí, podezřívavé chování k uprchlíkům a prohledávání jejich pokojů. PMLP tyto zprávy popřel. Žadatelé o mezinárodní ochranu mají nárok na přístup na pracovní trh, pokud o jejich žádosti není rozhodnuto do tří měsíců. Podezření na konkrétní potíže v pobytovém centru zjevně nedosahují úrovně systémových nedostatků, jak je má na mysli ustanovení čl. 3 odst. 2 aliny druhé Dublinského nařízení.

20. Žalovaný se existencí systémových nedostatků řádně zabýval na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, vyšel zejména z Informace OAMP ze dne 20. 6. 2023, uvedl, že systémové nedostatky v lotyšském azylovém řízení nebyly deklarovány ani ze strany EU, Evropského soudního dvora, Evropského soudu pro lidská práva či Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Lotyšsko je členem EU, lidská práva jsou zde dodržována, činnost právnických osob dohlížejících na dodržování lidských práv je zaručena, Lotyšsko je bezpečnou zemí, uvedený náhled sdílí Česká republika s ostatními státy EU, Lotyšská republika není jedním ze států, které jsou nadměrně zasaženy migrační krizí, a nelze tak v jejím případě dovodit výskyt systémových nedostatků způsobených na příklad větší mírou podaných žádostí o mezinárodní ochranu.
21. Během pohovoru vedeného dne 5. 6. 2024 žalobce uvedl, že cílovou zemí byla Česká republika, vyřídít Lotyšské vízum a pobytové oprávnění pro něj bylo nejjednodušší. V souvislosti s Lotyšskou republikou neměl žádný problém. Plánoval v České republice žít a pracovat a občasně navštěvovat rodinu ve vlasti.
22. Žalovaný se tudíž možností systémových nedostatků v lotyšském azylovém řízení řádně zabýval na základě dostatečných podkladů. Žalobce o konkrétních nedostacích ostatně ani nehovořil, jak uvedl při pohovoru, v souvislosti s Lotyšskem neměl žádný problém, zmiňoval (i v žalobě) toliko nedostatek zázemí.
23. Žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení a neposoudil tak žalobcovu žádost o mezinárodní ochranu i přes svou nepříslušnost. Žalovaný uvedl, že podstatou ustanovení jsou především ekonomické a sociální důvody, žalobce nemá v České republice žádné rodinné vazby, netrpí žádným zdravotním omezením. Řádné důvody pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení tudíž nebyly shledány. Zhodnocení žalovaného ohledně neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení shledává soud dostatečným a adekvátním. K úvahám stran čl. 17 Dublinského nařízení se vyslovil Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“), který v první právní větě k rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j.: 2 Azs 222/2016 – 24, uvedl: „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepříslušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“ Na druhou stranu NSS dospěl k závěru, že povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 Dublinského nařízení státu nevzniká ani tehdy, nastane-li výjimečná situace (vizte rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j.: 1 Azs 398/2017 – 25). Žalovaný při svých úvahách libovůli neprojevil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení na žalobcovu věc. Soud s žalovaným rovněž souhlasí, že u žalobce neexistují žádné zřetele hodné důvody, je zletilý, zdravý, svéprávný, nemá zde rodinné vazby. Námitku dožadující se aplikace ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení tudíž soud neshledal důvodnou.

24. Soud shrnuje, že nelze přisvědčit žalobním tvrzením. Příslušným státem k posouzení azylové žádosti je Lotyšská republika. Výjimku by mohly představovat systémové nedostatky v lotyšském azylovém řízení nebo důvody hodné zvláštního zřetele k posouzení českými orgány, avšak ani jedna z uvedených alternativ není naplněna. Řízení dle Dublinského nařízení není rovněž určeno k meritornímu posouzení žádosti a nebylo úkolem žalovaného zabývat se hrozbami, jichž se žalobce obává ve své vlasti.
25. V mezích žalobních bodů nedošlo ani k porušení základních procesních ustanovení správního řízení, byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, žalovaný vzal v potaz okolnosti ve prospěch i neprospěch žalobce a přijaté rozhodnutí rovněž odpovídalo specifikům konkrétního případu.
26. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. listopadu 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce